

20. 9. 2026 – Ihned prchněme!

1. čtení: Lk 17, 1-4

Píseň: EZ662 – Do země se skrývá

Základ kázání: 2Sam 14, 33 – 15, 18

Kázání: Milí shromáždění,

jak zbabělý je člověk, když přijdou důsledky vlastního zla. Sebestřednosti. Pýchy. Hlouposti. I mesiášský král David raději utekl. Podle některých vykladačů dokonce pokorně. Prý rozpoznal, že jsou naplňována slova proroka Nátana.

Jenže jaká pokora a pokání krále, který sám *bez váhání* utekl, ale nechal *ženy*, aby bránily *jeho* dům? Jaké podřízení a přijetí slov proroka, když tam právě ty své, Nátanem slíbeně-znásilněné, manželky a ženiny nechal?

Kdepak pokora a pokání. To je jen divadélko. Obyčejný strach a děs. Zoufalství a bezmoc tváří v tvář důsledkům vlastních rozhodnutí. Tak před nimi přece utečeme. Budeme dělat, že to a tamto není. Nestalo se to. Protože se to nehodí. *To* už nechceme. Chceme od všeho a všech přijímat jen dobré, zlé ne – jako i Jóbova žena.

A přitom byla celá ta situace naprosto zbytečná. Jako *každý* hřích a zlo. To všechno zlé a hrozné, co považujeme za nevyhnutelné a samozřejmé, *nemusí* být. Ba dokonce nikdy být *nemělo*. Hřích *není* zákonitostí vesmíru. Je lidskou volbou. Tak lákavou. Tak chtěnou. Dokud nepřijdou jeho důsledky. Pak už najednou tuhle a tamtu víru, ideologii, systém, tradici, systémy, rozhodnutí *nechceme*. To už to zašlo moc daleko. Ale když nás před tím varoval Bůh i proroci – kdo poslouchal?

Stačilo, aby David prostě *nerozmazloval* svého syna. Ačkoli byl krásný, ambiciózní, chytrý. Alespoň když se stal bratrovrahem, měl David *přestat* rozmazlovat bratrovraha. Alespoň když *pak* se stal žhářem vypálením pole Davidova nejvyššího velitele, měl David *přestat* rozmazlovat bratrovraha a žháře. Alespoň když tím Abšalóm *zradil* Jóaba, který jediný usiloval o jeho návrat, měl David *přestat* rozmazlovat bratrovraha, žháře, zrádce, podrazáka.

Ale místo toho i David rozmazloval dál. Dál *odměňoval* zlo – místo aby ho potrestal. Opět zdánlivě hrozně křesťansky – vždyť mu odpustil! Jen v rozporu se slovy i Ježíše Krista. Vždyť Abšalóm nikdy nemusel ani *pomyslet*, že *on sám* je viníkem své situace. Svými svobodnými rozhodnutími.

Tak zdánlivé odpuštění *správně* a *logicky* chápal Abšalóm i ostatní jako odměnu svého jednání. O kterém se *nikdo ani slovem* nezmínil, že by bylo špatné. *Nikdo*. A tak se choval stejně dál. Silněji a silněji. Jak to přece všichni chceme – v jednání *dobrém*.

Jenže Abšalóm byl odměňován za zlo. Sebestřednost. Vraždění. Žhářství. Zradu. Tak jak se mohl kdokoli divit, že dál chystá další a větší zrady. Vraždění. Sebestřednost.

A my jsme stejný způsob chování dokonce přijali jako nejlepší možnou pedagogiku – východu dětí. Hlavně *netrestat* zlo. Sebestřednost. Sobectví. Zneužívání druhých. Hloupost. A divíme se, že čerstvě dospělá generace je do nebe volajícím způsobem sebestředná. Sobecká. A druhé umí jen využívat. Kdepak utvářet nějaké pozitivní, trvající vztahy. A všichni sklízíme ovoce – oni i my. Však až do třetí a čtvrté generace stíhá Bůh lidské zlo! (Ex 20, 5)

A i my obviňujeme všechny ostatní. Nebo rovnou obhajujeme, že dvacetileté rozmazlování *nemůže* mít nic společného s hned následujícími situacemi. Tak domněle nechápeme, proč rozmazlení sobeckové a sobečice *nechtějí* ani pracovat. Ani se namáhat. Ani zakládat rodiny. Ale odměnu jako by pracovali a měli rodiny, *chtějí*. A mnozí hlupáci se pokoušejí i po tom všem *zase* odměnit lenost, sebestřednost, hřích a zlo.

Jenže v příběhu Davida a Abšalóma jde o *jednoho* rozmazleného spratka. A uvrhne celý národ do občanské války. Tak když to uděláme s většinou dětí v jedné generaci? S většinou lidí v nějaké skupině?

Tak najednou zjišťujeme, že všechny ty pro nás „samozřejmé“ řády a povinnosti je vůbec nezajímají. A my je nemáme jak vymáhat – „násilí je přece špatné a do společnosti nepatří!“ Vykládají nám zákony, psychologové a podobní. Tak ani nemáme jak zastavit zlo. Zlé lidi. Ještě s úsměvem, jak jsme laskaví. Hodní. Na vrahy, zloděje, násilníky, lhářky, podvodnice, vražedkyně i další. Jak jsme křesťanští! Zato trestáme poctivé, pracovité, laskavé, hodné, obětavé. Ty potřebné a nezbytné.

Tak má dostáváme zaslouženou odměnu. V životech soukromých, malých skupin, ale i národně a mezinárodně. Přišli zlí. A vzali si a berou

si, co chtějí. A nám se smějí. Protože my jsme si sami zakázali se jim byt' bránit. Doma v rodině, ve škole, na ulici, mezinárodně. Nedávno i mezi čtyřletými ve školce brutálním skákáním po hlavě spolužákovi. Hurá pohanství, světské společnosti, psychologii, netrestání zla!

No a ti laskaví, hodní, pracovití, pečliví, obětaví, štedří, dobří – ti odešli. Odcházejí. Ze sborů a této církve stejná desetiletí jako z veřejného života. Proč by se nechávali trestat a zneužívat – zatímco zlí jsou odměňováni, chváleni, vyvyšováni?

Tak i David od celé situace, kterou způsobil, domněle utekl. Přece nebude řešit, že způsobil občanskou válku! Přece neponese následky *svých* rozhodnutí!

Vždyť domněle to říkal i Ježíš: „Odpustit máš třeba i sedmkrát denně!“

Tak proč to působí jen další zlo? Proč to „nefunguje?“

Protože Ježíš i Bůh řekli přece mnohem víc, než jednu tuhle nebo tamtu větu. I ohledně toho odpuštění sedmkrát za den přece Ježíš jasně řekl: Toho, kdo hřeší a činí zlo, máš *pokárat*. Máš *napomenout*. Dosl. řecky: epitíméson, tedy „*potrestej ho*.“ Jak překládají kraličtí. Když někdo zhřeší, *potrestej ho*.

Ale i David dělal desetiletí opak. Jako naše současná společnost. Uvěřili jsme, že Bible je hloupá. A Bůh taky. A stovky tisíc let lidských dějin také. Ačkoli ti všichni před námi alespoň předávali svou kulturu a víru. A měli komu. My nemáme předávat ani co, ani komu. A považujeme za dobře, že naše prý strašně skvělá kultura a víra a tradice a způsob života zemře s námi. Z dobrovolného rozhodnutí. Sebe-genocidou. A pak se divíme, že tahle naše „strašně skvělá“ víra, tradice, systém vlastně nikoho nezajímá – když je jen explicitně sebedestruktivní. Jak nepochopitelné to je – když *my* jsme si *vysnili*, vyfantazirovali opak!

Ačkoli i ten Ježíš jasně dodal: Tomu *potrestanému* bližnímu *odpustíš*. Ale: *Pokud bude svého jednání litovat*. Tedy *nebudeš* odpouštět automaticky, jen tak. Ani Bůh tak neodpouští. Tím by přece také jen podporoval naše zlo, hřích, sebestřednost, pýchu. Jak to tak samozřejmě dělá liberální křesťanství. A také se diví, jak to, že masivně vymírá. Nejen v tomto národě. Na rozdíl od křesťanství tradičního.

„*Pokud bude litovat*, tak mu odpustíš.“ A v takovém případě i několikrát za den! Ale když bližní svého jednání nelituje? Když ho dokonce obhazuje? Když ho předkládá jako dobré? Když stupňuje své zlé jednání?

Tak mu *neodpustíš*. Tolikrát o tom vypráví Starý Zákon. Ale je to přece ústřední pointa celého Zákona také Nového: Bůh nám jen tak, nazdařbůh, také *neodpustil*. Nikomu. Musel nejprve zemřít Boží milovaný, jediný, bezhříšný syn. Co je ve srovnání s tím upřímná lítost nad *vlastním* zlem? *Závazek již tak nejednat* (= pokání)?

Za jak strašně krutý ale máme ten Starý Zákon – když v Novém je obětován nevinný, bezhříšný, hrozně hodný a laskavý Boží Syn. A Starý „jen“ žádá pokání, lítost, sebereflexi, potrestání zla. Schválně, co z toho stejně děláme dodnes, že?

Tak i Davidovi zbyla jen hrstka věrných z jeho sekty. V podstatě všechno cizinci. Všechno vlastně Pelištejci. Keretejci jsou Kréťané, odkud připluli Pelištejci. Peletejci jsou zkomolení Pelištejci. Gaťané jsou obyvatelé města Gatu – odkud pocházel Pelištejec Goliáš z Gatu.

Ty všechny s sebou David vzal. Mladé, schopné, zdravé muže. A ženy nechal, aby bránily jeho dům. Jak převelice aktuálně, moderně, dokonce postmoderně! Jak liberálně a morálně! Jak *vyspěle a pokročile*! Nakonec – ženy jsou přece rovny mužům, tak proč ne? Tak rovnostářský byl už David!

A stejně jako David nevidíme, jak si lžeme do kapsy. Že před důsledky vlastních rozhodnutí utéct nelze. Že ignorováním zla zlo jen podporujeme. Že přijímáním zla za dobro zlo jen šíříme.

Že odpouštěním bez viníkové lítosti, pokání a vyznání vin jen odměňuje hřích, sobectví, sebestřednost, hloupost, bezohlednost.

A pak už domněle nezbývá, než se jen pokusit utéct. Před vlastním synem, výchovou, rodinou, vírou, životem. *Rozhodnutími*. Přece *nebudeme* činit pokání – ani žádat odpuštění! To bude raději lhát. Utíkat. A čekat, až někdo jiný vyřeší problémy a zlo, které jsme způsobili. Nakonec přece stejně jako David žádnou vinu necítíme, tak co.

Jako takřka všichni ostatní lidé. Jen to samé říkají *všichni* zavření ve věznicích. A opak – vyznání viny – by znamenal „jen“ přiznat podíl vlastní viny na vlastní situaci! A tak „jen“ možnost Božího odpuštění a tak záchrany a spásy... i z toho, co je nám absolutně neřešitelné.

Amen

Píseň: EZ193 – Svěř celý život Pánu; 1.-6. sloka